

ЖЫЦЦЁ ЎІМЯ РЭВАЛЮЦЫІ

Сёння спаўніеца 90 год з дня нараджэння Вільгельма Георгіевіча Кнорына — выдатнага партыйнага і дзяржаўнага дзеяча, партыйнага гісторыка і педагога, які аддаў шмат сіл і енергіі ўстанаўленню Савецкай улады ў Беларусі.

Жыццёвы шлях В. Г. Кнорына — гэта шлях тых байдуў ленінскай большавіцкай гвардыі, аб якіх Л. І. Брэжнёў сказаў, што яны з'яўляюцца для будаўнікі камуністычнага грамадства «нязгасным ідэалам».

Нарадзіўся В. Г. Кнорын (Кнорынш) у Лігатне, цяпер Цасінскага раёна Латвійскай ССР, у беднай сялянскай сям'і. Быў рабочым. Скончыў настаўніцкую семінарыю.

З ранніх гадоў ён пазнаў на себе, што такое кулацкі прыгнёт і буржуазная эксплуатацыя. Да першай рускай рэвалюцыі кожнае лета юнак батрачыў у мясцовыx кулакоў, а зімой вучыўся ў Пальтэмальскім і Сігулдскім валасных вучылішчах. Рэвалюцыю 1905 года сустрэў рабочым ватнай фабрыкі.

Стаўшы з юнацкіх гадоў у рады перадавых барацьбітой латышскага рабочага класа, В. Г. Кнорын прыходзіў вялікую рэвалюцыйную школу агітатора і пропагандыста марксісцкіх ленінскіх ідэй, партыйнага арганізатора.

Многія гады жыцця В. Г. Кнорын быў звязаны з Беларуссією. Ён стаў адным з арганізатораў Кампартыі Беларусі і Беларускай ССР, партыйных і савецкіх органаў Мінішчыны.

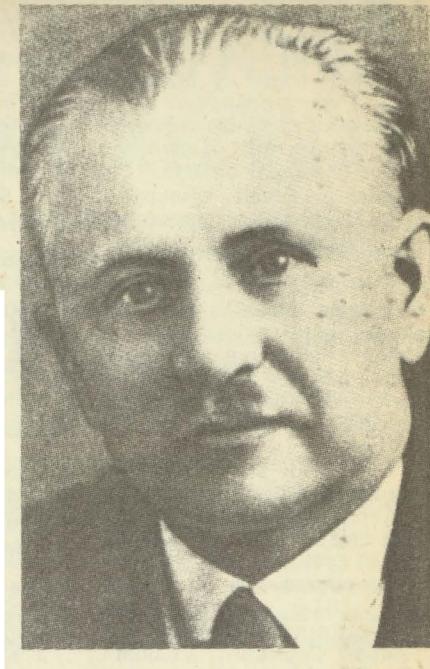
З рэвалюцыйнай работай большавікоў Беларусі Вільгельм Георгіевіч пазнаёміўся ў гады першай сусветнай вайны. У 1916 годзе, знаходзячыся ў наваколлі Мінска ў саставе воінскай часці, Кнорын стварыў большавіцкую группу, у яку ўваходзілі Крывашэн, Панамароў, Пярна і інш. Эта група разгарнула сярод салдат

пропаганду большавіцкіх лозунгau, выкладзеных У. І. Ленінам у маніфесце «Вайна і расійская сацыял-дэмакратыя» і іншых работах.

Кнорын разам з таварышамі растлумачвалі імперыялістычныя харкторы першай сусветнай вайны, задачы пралетарыяту і яго партыі ў новай абстаноўцы, распаўсюджвалі лістоўкі і пракламацыі. На Заходнім фронце Вільгельм Георгіевіч пазнаёміўся з выдатным дзеячам партыі М. В. Фрунзе, з прадстаўнікамі іншых большавіцкіх груп, якія разгарнулі вялікую палітычную работу па заваяванню салдат на бок рэвалюцыі.

Атрымаўшы вестку аб звяржэнні царскага самадзяржаўя, М. В. Фрунзе, В. Г. Кнорын, К. І. Ландэр і іншыя большавікі па прыкладу петраградскіх рабочых стварылі ў Мінску Савет рабочых і салдацкіх депутату, які пад упрыгожваннем большавікоў, паводле слоў В. Г. Кнорына, стаў рэвалюцыйным цэнтрам для фронту і арганізацыі партыі... Вялікую арганізацыйную работу праводзіў як сакратар, намеснік старшыні выканкома Мінскага Савета В. Г. Кнорын.

Талент партыйнага арганізатора і пропагандыста В. Г. Кнорына асабліва прайвіўся пасля ліпенскіх падзеяў, калі на парадку дня стала пытанне аб узброеным паўстанні. В. Г. Кнорын, будучы ў гэты час адным з супрацоўнікаў большавіцкай газеты «Звязда», як і А. Ф. Мяснікоў, М. В. Фрунзе, В. В. Фамін, на яе старонках растлумачваў новую так-

З поўным тэкстам документа можна азнаёміцца ў бібліятэцы